

Christian De Coninck

De Praagse Connectie

Misdaadroman

Houtekiet

Antwerpen / Amsterdam

voor mijn ouders

Stijn Goris rende van het strand naar de dijk. Hij had net zijn twaalf kilometer naar De Panne gejoed, en keerde nu terug naar zijn appartement in Koksijde. Hij keek uit naar een verkwikkende douche.

Hij was blij dat hij een flat op de kop had kunnen tikken in de badstad waar hij als kleine jongen met zijn ouders naartoe kwam. Hij had aangename herinneringen aan die tijd, al bleven ze soms wazig. Hij herinnerde zich bijvoorbeeld dat hij samen met zijn moeder op de trappen voor het casino naar het Ladies Trophytoernooi kwam kijken. De tennispleinen hadden later de plaats geruimd voor het nieuwe gemeentehuis, met zijn gewaagde architectuur. Hij herinnerde zich ook hoe hij samen met zijn vader naar de Duinenabdij ging, waar een eigenaardige man vertelde over het ontstaan en het leven in de abdij. Hij was een beetje bang geweest voor die man. Zijn vader had hem gerustgesteld en verteld dat het een acteur was die deed alsof hij uit de middeleeuwen was teruggekomen om over de geschiedenis van de abdij en haar bewoners te vertellen. Na het bezoek hadden ze een lekkere kop warme chocolademelk gedronken. Soms, wanneer hij de geur van warme chocola rook, dacht hij terug aan die zeldzame, gelukkige

momenten. Hij zag dan opnieuw die immens grote, dampende kop voor zich staan. Hij herinnerde zich hoe hij met zijn kleine handen de kop vastnam, zich eraan verwarmde, en er voorzichtig zijn lippen aan zette. Hij had zijn vader aangekeken en hem een kusje gegeven.

Stijn glimlachte en versnelde zijn pas, terwijl hij de heerlijke lucht opsnoof. De zilte wind, die vanuit de zee landinwaarts waaide, prikkelde hem. De zon verborg zich nog achter de hoge gebouwen die een schaduw op de dijk wierpen. Wat verder warmden haar stralen langzaam het strand op. Ondanks het vroege uur, waren er al heel wat mensen op het strand. Kinderen speelden in het zand en waagden zich aan de rand van het koude water. Sommigen bouwden zandkasteelen, waarop ze als trotse bouwheren een vlaggetje staken. Anderen lieten vliegers op en kraaiden van plezier.

Stijn keek op zijn horloge. Het was halftien. Hij had besloten dit weekend niets te doen. Hij wou gewoon rusten, slapen en lezen. Hij was aangekomen bij *Stella Maris*, Ster der Zee, het oude kapelletje dat op de rand van de duinen stond. De vissers, maar vooral de vissersvrouwen kwamen er vroeger bidden voor een behouden vaart. Nu werd het kapelletje gebruikt als tentoonstellingsruimte. Hij deed de oortjes van zijn mp3-speler uit en hoorde het rustige motorgeluid van een sportvliegtuigje. Hij keek naar boven. Die was vast opgestegen van de basis, dacht hij.

De basis van het 40ste smaldeel van de Belgische Luchtmacht was in Koksijde gevestigd. De luchtmachtbasis werd ook door kleine sportvliegtuigjes gebruikt. Stijn was een regelmatig bezoeker van de jaarlijkse Airshow. Hij hield van het oorverdovende motorgeluid van de jets die halsbrekende toeren uithaalden.

Plotseling maakte de motor van het toestelletje een ander

geluid. Hij sputterde. Daarna niets meer. Stijn keek verschrikt op en zag dat het toestel naar beneden dook. Het bevond zich net boven de scheidingslijn van zee en strand. Hij vroeg zich af wat de piloot van plan was. Nauwlettend hield hij het toestel in het oog. Die gaat crashen, dacht hij bij zichzelf. Wat een idioot.

Sommige mensen en kinderen op het strand keken omhoog, maar de meesten waren zo in hun bezigheden verdiept dat ze niets merkten van wat er boven hen gebeurde. Toen drong het tot Stijn door. Die mensen moeten weg, dacht hij, het vliegtuig gaat neerstorten!

Wanhopig greep hij de reling van de dijk vast en bleef naar de lucht staren. Het toestel kwam nu loodrecht naar beneden. De propeller hing evenwijdig met het strand.

Een seconde later was het gebeurd. Het vliegtuigje stortte te pletter op het strand, middenin een groepje mensen en kinderen. Een enorme vuurbal kwam vrij. Stijn voelde de hitte. Hij klauterde over de reling, sprong een paar meter naar beneden en plofte in het zand. Hij spurte naar de plaats waar het vliegtuig was neergestort. De vlammen sloegen hoog om het toestel heen, gevoed door de brandstof en de strakke zeewind. Op een paar stappen van de plek zag Stijn de slachtoffers liggen. Het was een apocalyptisch beeld. Enkelen waren dood, anderen verminkt. Ledematen lagen in het rond geslingerd. De meeste slachtoffers waren zwaar verbrand. Stijn wilde hen helpen, maar hij wist niet goed hoe hij moest beginnen. Andere voorbijgangers waren nu ook dichterbij gekomen. Iemand praatte druk in zijn mobieltje. Ik hoop dat die de hulpdiensten verwittigt en niet de pers, dacht Stijn.

Het geluid van de crash ebde langzaam weg. Nu pas hoorde Stijn de slachtoffers kermen van pijn. Sommigen trachtten op handen en voeten door het zand weg te kruipen. Anderen slen-

terden als zombies naar de dijk. Ze waren volledig gedesoriënteerd en verkeerden in shock.

Stijn staaarde wezenloos naar de plaats van het onheil. Toen merkte hij een bewegende gedaante op, strompelend door het zand. Hij trachtte zich te concentreren en zag dat het een kind was. Stijn schatte dat de jongen amper tien jaar oud was. Hij was volledig naakt en liep met zijn armen zijwaarts gestrekt, alsof hij in trance was. Hij was zwaar verbrand. Op sommige delen van zijn lichaam hing de huid in repen naar beneden.

Ik moet iets doen, dacht Stijn. Water. De zee? Nee, de bacteriën in het water zouden het kind besmetten, het zout zou in zijn vlees bijten. Hij zou sterven van pijn.

Stijn trok zijn shirt uit. Hij wikkelde de jongen in het shirt en nam hem in zijn armen. Zijn gezicht was nog gaaf. De jongen kreunde toen hij hem optilde. Stijn liep ermee over het strand naar de dijk. De mensen keken hen na, maar deden niets om te helpen. Sommigen namen foto's. Ramptoeristen, op het goede moment, op de goede plaats.

Stijn klauterde met het kermende kind de trappen naar de dijk op. Hij keek om zich heen en zag een taverne, waar het terras werd schoongemaakt. Een man leunde verstrooid op zijn borstel. Stijn spurte ernaartoe. Hij zag dat de deur van de taverne openstond en rende naar binnen. De kerel van het terras volgde hem, enigszins verbouwereerd. Op dit vroege uur was de gelagkamer leeg. De stoelen stonden ondersteboven op de tafels. Met zijn schouders duwde Stijn een aantal stoelen van een tafel en legde de jongen erop. 'Water, veel en snel,' riep hij naar de man. Die bood hem spontaan zijn emmer aan, met het water waarmee hij het terras had schoongemaakt.

'Nee, man,' riep Stijn geërgerd, 'schoon water, bronwater. Vittel, Evian, Valvert, Spa, wat je maar in huis hebt.'

De man liep wankel naar de toeg. Hij kon zijn ogen niet

van het verbrande kind afhouden. Ze hoorden verschillende sirenes naderen. De hulpdiensten waren op komst. De jongen moest zo snel mogelijk medische hulp krijgen, dacht Stijn. Hij was niet meer bij bewustzijn en Stijn wist niet of hij nog leefde. Hij durfde niet zijn pols te voelen. En hij durfde evenmin zijn vingers in de hals van de jongen te leggen, uit angst de verbrande huid nog meer te beschadigen.

‘Vlug!’ riep Stijn de schoonmaker toe.

‘Wat gebeurt er hier?’ vroeg een andere man die uit een aanpalend zaaltje kwam.

‘Water,’ herhaalde Stijn, ‘vlug!’

De man, waarschijnlijk de uitbater, zag Stijn naast het kind staan. Hij reageerde sneller dan de schoonmaker. Hij dook onder de toog en nam twee flessen bronwater uit de koelkast. ‘Alex, ga naar de kelder en neem de plastic flessen van anderhalve liter.’ Hij kwam naar Stijn en gaf hem een fles. Terwijl hij de stop van de fles haalde, zei hij tegen Stijn: ‘Ik de benen en de onderbuik, u de borst en het hoofd.’

Stijn knikte. Samen overgoten ze het verbrande lichaam rijkelijk met het water. Alex kwam met de flessen water uit de kelder.

‘Doe ze uit het plastic en maak ze open,’ beval de waard.

Alex deed automatisch wat van hem gevraagd werd. Het leek wel alsof hij ook in shock was.

‘We moeten een ambulance hebben,’ zei Stijn tegen de waard, terwijl ze samen het water over het lichaam van de jongen bleven gieten. ‘Ik vrees dat ze allemaal naar het strand gereden zijn, want daar liggen de meeste slachtoffers.’

‘Zijn er dan nog?’ vroeg de waard.

‘Vliegtuigcrash,’ verduidelijkte Stijn.

‘Verdomme,’ zei de man. ‘Alex, loop naar het strand, zoek een dokter of een ambulancier. Kom niet terug zonder medische hulp. Begrepen?’

Alex knikte en rende naar buiten, blij dat hij niet meer naar het kind hoefde te kijken.

Enkele minuten later haastte een verpleger zich de taverne binnen. Hij keek naar het kind en greep zijn walkietalkie. ‘Tango 15 aan CP.’

‘Tango 15, CP luistert.’

‘Zeedijk 222, jongen, ongeveer tien jaar, derdegraadsverbranding over het hele lichaam, niet bij bewustzijn. Dringend dokter nodig voor stabilisatie. Laat de Seaking nog niet vertrekken. Hij moet mee naar het brandwondencentrum.’

‘CP goed begrepen. Seaking krijgt geen clearing voor opstijgen. Ik stuur een medisch team.’

‘Tango 15, out.’

De verpleger had zijn rugzak afgedaan. ‘Oké, goed werk, mannen,’ zei hij. ‘Stop nu maar met het water.’ Hij nam zakjes fysiologisch serum uit zijn tas en gaf ze aan Stijn en de eigenaar van de taverne. ‘Gebruik dit maar.’

Hij onderzocht het kind zonder het aan te raken. ‘Ik moet een infuus aanleggen,’ zei hij. Het kind was zo verbrand dat de verpleger maar één mogelijkheid zag.

‘In de halsslagader. Maar dat moet een dokter doen, te gevaarlijk.’

Hij nam een klein flesje zuurstof en een zuurstofmasker. Dat plaatste hij over de mond van het kind. ‘Houd het flesje zo, dat het zijn lichaam niet aanraakt,’ zei hij tegen Stijn. Stijn nam het flesje aan. De verpleger sloeg een deken open en vormde een tent over het kind.

Een medisch team rolde een draagbaar de taverne binnen. Ze legden het kind erop en brachten hem naar buiten naar het strand, waar de Seaking stond te wachten. De draagbaar werd naar binnen getrokken en de helikopter steeg onmiddellijk op.

Stijn stond weer op het terras. Hij overschouwde het slagveld. De brandweer en de hulpdiensten waren druk in de weer om de situatie onder controle te krijgen. Stijn merkte dat de dijk intussen vol geparkeerd stond. Nog altijd arriveerden medische urgentieteams. Ook de auto van de Directeur Medische Hulpverlening kwam aangereden. Het rampenplan was afgekondigd.

Op de plaats waar het vliegtuig was neergestort, had zich een grote zwarte krater gevormd, bezaaid met brokstukken. Hier en daar stak de oranje gloed van vlammen nog steeds af tegen het witte schuim van de zee. De brandweer had inmiddels de strijd gewonnen tegen het vuur. Een tweede Seaking helikopter landde niet ver van de krater. Hij stond nog maar net op het strand toen verschillende hulpverleners er al naartoe renden, met draagbaren tussen hen in. Een voor een werden de slachtoffers in de reusachtige machine gehesen.

Stijn begon lichtjes te trillen. Zijn shirt lag nog op de tafel. Hij voelde dat iemand naast hem kwam staan en keek op. De waard van de taverne hield twee glazen cognac vast. ‘Hier vriend,’ zei hij, ‘drink op. Dat hebben we verdiend.’

Stijn nam het glas en dronk het in één teug leeg. De alcohol brandde in zijn keel. Hij was geen drinker en hij had niet verwacht dat zijn keel zo in vuur zou staan. Hij hoestte.

‘Bedankt,’ zei hij toen hij weer bijkwam van de hoestbui. Hij gaf het glas terug aan de waard en vertrok. Terug naar zijn flat.

Een halfuur later stond Stijn totaal verdwaasd onder de douche-straal. Hij hoopte dat de hartverscheurende beelden met zijn zweet door de afvoerbuis zouden wegstromen. Daarna strompelde hij naar de woonkamer en ging languit op de bank liggen. Hij sloot zijn ogen. Onmiddellijk doken de beelden van

het drama dat hij had beleefd, weer in zijn gedachten op. Hij zag de slachtoffers. Hij zag de vlammen. Hij voelde de intense hitte. Hij hoorde het hartverscheurende gekerm.

Langzaam ebde de adrenaline weg en viel hij in slaap.

‘Stijntje, Stijntje kom eens bij mij. Kom lieve jongen, wees eens lief voor mij. Ja, jongen, kom maar op mijn schoot zitten, dan zal ik je eens lekker verwennen.’

Stijn liep de receptie van het politiekantoor Brussel Hoofdstad voorbij en nam de trap naar de derde verdieping, waar zijn bureau was. Hij opende de deur en liet zich in zijn bureaustoel vallen. Het weekend was verschrikkelijk geweest. Hij had slecht geslapen en hij kon het verbrande kind maar niet uit zijn gedachten zetten.

Stijn bekeek de laatste verslagen en besloot zich te concentreren op zijn werk. Toen rinkelde de telefoon.

‘Goris’.

‘Goedemorgen, Stijn, Mertens hier. Kom eventjes naar mijn bureau, wil je? Ik heb een opdracht voor jou.’

‘Ik kom eraan, meneer,’ antwoordde Stijn.

Erik Mertens was een lange, slanke, ietwat slungelige man, maar onder zijn ongedwongen uiterlijk schuilde een verbeterde speurder. Hij dwong bij iedereen respect af en het was dan ook niet verwonderlijk dat hij de leiding had over de grootste lokale recherche van het land. Stijn ging het bureau binnen en schudde joviaal de hand van zijn *patron*.

‘Goed weekend gehad?’ vroeg hij.

Stijn keek hem smalend aan. ‘Dat kun je wel zeggen. Ik was erbij in Koksijde, toen dat vliegtuig neerstortte. Ik heb alles van dichtbij zien gebeuren. Ik heb een kind helpen verzorgen.’

Mertens keek hem aan. ‘Gaat het?’

‘Nu wel ja, ik heb het wel even moeilijk gehad.’

‘CI nodig?’ Het Critical Incident team ving politiemensen op die geconfronteerd werden met traumatische gebeurtenissen.

‘Nee, dank u.’

‘Goed dan. Ik had een opdracht in verband met dat ongeval, maar ik geef ze beter aan iemand anders.’

‘Nee, nee,’ zei Stijn. ‘Ik kan het wel aan. Waarover gaat het?’

‘Wel, de oorzaak van het ongeval is nog niet gevonden. De forensische experts sluiten een zelfmoord van de piloot niet uit. De onderzoeksrechter in Veurne vraagt of we dat kunnen nagaan. De piloot woonde in onze zone. Ik heb een huiszoekingsbevel. Ga naar zijn adres en kijk er wat rond. Zoek naar iets dat kan wijzen op zelfmoord of op iets anders.’

‘Moord?’ vroeg Stijn.

‘We sluiten niets uit.’

‘Oké, meneer, ik doe het nodige.’

‘Prima,’ zei Mertens en hij overhandigde Stijn de map met de documenten.

Stijn nam de documenten aan en verliet het bureau van zijn chef. Mertens volgde hem met zijn blik. Goris was een nieuwkomer in zijn team. Amper zevenentwintig jaar. Briljant student, eerste van zijn promotie in de officierenschool. Hij had de beste jobs kunnen uitkiezen. Toch was hij voor de Brusselse Politie gegaan. Hij had er wel een voorwaarde aan verbonden. Stijn wilde bij de recherche. Maar daarover had Mertens dan weer pro forma zijn veto uitgesproken. Hij had gezegd dat hij geen *rookie* uit de school wilde. Hij wilde mensen met terreinervaring, politiemensen die al het een en ander hadden meegemaakt, die al eens op hun bek waren gegaan. De korpschef had hem een compromis voorgesteld. Goris zou

eerst anderhalf jaar officier in de wachtdienst worden en pas daarna naar de recherche gaan. Daar hadden beiden zich kunnen bij neerleggen.

Tijdens de wachtdienst werd duidelijk dat Goris een geboren speurder was. Zijn logisch inzicht en zijn onvermoeibare inzet hadden menig klein crimineel op de knieën gebracht. De definitieve erkenning kwam er toen hij een bende Afrikaanse oplichters de das omgedaan had. Door een aantal tactisch feilloze operaties werden alle daders opgepakt. Goris had zoveel bewijsmateriaal verzameld tegen hen, dat ontkennen geen zin had. Een deel van de miljoenenbuit werd teruggevonden. Zelfs de federale gerechtelijke politie was er niet in geslaagd om de zaak op te lossen, ook al had ze er maanden aan gewerkt. Mertens kon niets anders dan Goris opnemen in het team van de Lokale Recherche. Hij deed alsof hij niet gelukkig was over de situatie, maar hij wist wel beter. Goris was een kei. Hij was een goede collega, een teamspeler, een leidersfiguur, kalm en ingetogen. Mertens wist dat de jongen een verleden met zich meedroeg. Hij vroeg zich af of hij niet te ver gegaan was, toen hij Goris had ingelijfd in zijn team. Het was geen gemakkelijke beslissing geweest. Maar soms was een machiavellistische oplossing de beste.

Mertens had getracht om toenadering te zoeken tot Goris, buiten het werk. Een biertje na de dienst om even over de job te praten. Goris was een open en aangename gesprekspartner, maar hij sloot zich af voor de mensen op het bureau. Hoewel hij een goede collega was, wist niemand veel over zijn privéleven.

Mertens schudde zijn hoofd. De bal was aan het rollen gebracht. Laten we hopen dat hij op het goede spoor blijft, dacht hij.